Комитетъ за направата на къща за СИРАЦИТЕ НА ЗАГИНАЛИЯ ЛАЗО ВЕЛКОВЪ ДИВЛЯНЕЦЪ.

АПЕЛЪ

КЪМЪ ВСИЧКИ ЕМИГРАНТИ И БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ ВЪ ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ И АМЕРИКА

Изгнаници,

По зла участь прокудени отъ мила родина, немили, клети, недраги и скитници неволно въ чужбина, къмъ Васъ отправяме този апелъ, макаръ и пръснати по вси чки страни, кой каде е свръ̀лъ глава и намѣрилъ нѣкакъвъ подслонъ.

Добре знаете, че нашия довчерашенъ другарь ЛАЗО ВЕЛКОВЪ ДИВЛЯНЕЦЪ отъ с. Дивле—Скопско, на 29 септемврий т. г. борейки се съ жарь съ непосиленъ врагъ, склопи очи при село Калотинци. Склопи очи отъ тирански тежъкъ ударъ, като остави да чезнатъ въ тъга и горчива скръбь: жена и три малки невинни дечица въ изгнание и безъ подслонъ.

Наскърбени братя,

Дългъ ни се налага—дългъ свещенъ да отдѣлимъ отъ залъка наеденъ, но да изградимъ на тѣзи мили дечица, за подслонъ, за приютъ една малка къщица въ гр. Кюстендилъ, която ще бъде и като паметникъ, който ще ни напомня винаги непрежалимия герой.

Кюстендилски граждани и селени отъ околията,

Нека заедно съ Вашата скромна лепта почетемъ паметьта на този неуморимъ герой, който цѣли 20 години волно развива знамето по долини и усои на своята родина. Най-после Вие сте близко до нашето сърдце, чувате и виждате нашитѣ теглила.

Прокудени братя емигранти,

ЛАЗАРЪ ДИВЛЯНЕЦЪ не загина за себе си, а за безсмъртната идея, която изпълва сърдцето на всѣки македонецъ и предъ храма на този богъ—кумиръ: „Независима Македония“, затова не шадете ващата лепта, защото той не пощади нищо, а даде и своя животъ за насъ и за родината си!

Българи,

Незабравимия и непрежалимъ славенъ войвода Лазо Дивянецъ бѣше най-типично чедо на нашия народъ, защото той олицетворяваше въ най-свѣтълъ образъ най-възвишенитѣ и характерни нѣкога и за българското племе добродетели: скромность, честность, работливость, пестеливость, твърдость, неустрашимость и пълно, беззаветно, себеотрицание. И тъкмо за това Вие тука не го познавате, но колко много го знаятъ и обичатъ поробенитѣ? И колко много сж треперяли отъ името му враговетѣ ни? Когато бѣше тука, тои почиваше, като съ вернитѣ си четници градеше къщи за беднитѣ изгнаници, а тамъ? Тамъ той бѣше гранитъ и пламъкъ.

Да се покажемъ достойни за него и неговата паметь, за паметьта на тоя селянинъ съ голѣмо сърдце и благородна душа, въ чийто дѣла има нѣщо отъ поривитѣ на Дякона Левски. Защото тая корава българска глава, за да не види предъ очитѣ си омразната двурога шайкача на поробителя, заповѣда на желѣзната си десница да я пръсне. И така тихо, и така спокойно, както само българина може да каже презъ зжби своето последно „сбогомъ“ на всичко най-свидно... И то следъ като, тежко раненъ, бѣ успѣлъ да изведе храбрата си чета изъ огнения обржчъ. О, дивенъ, античенъ героизъмъ! О, клета родино! Колко много такива борци раждашъ ти!

Да изградимъ скроменъ подслонъ за сирацитѣ на тоя герой, това е най-малкия дългъ къмъ него и родината. И само така ние, малкитѣ негови почитатели, ще му се отплатимъ. Да видимъ неговитѣ сирачета подслонени подъ своя стреха.

Събранитѣ суми да се изпращатъ на адресъ: КЮСТЕНДИЛЪ — ВЛАДИМИРЪ СТОИЦОВЪ (КАСИЕРЪ НА ФОНДА „Лазо Дивлянецъ“).

гр. Кюстендилъ, 24 ноември 1924 г.

ОТЪ КОМИТЕТА: **Кръсто Лазаровъ, Тома Исаевъ, Владимиръ Стоицовъ.**